

L'ERMITA DE LA VERGE DE LA ROCA

Al cim d'alterós cingle, que és roja flamarada,
 igual que un blanc colom que, retut, para el vol,
 tenint per dossè el cel, per llit la serralada,
 la venerada ermita somriu com raig de sol.

Gentil espiga d'or, brillant i resplandenta,
 que la fe ha fecundat a l'espriu d'una roca,
 perquè sigui consol a l'ànima sedenta,
 mateix que un dolç viàtic per febrosenca boca.

Anem-hi un bell matí, quan l'ardent sol d'abril,
 de claretat inonda planes i serralades.
 Entrem al santuari; pugem al cameril
 i son mantell besem, les testes inclinades.

Mirem sa faç morena que dolçament fulgura,
 nimbada de vesslums, una dolçor plaenta,
 i el cor, ple d'esperança, devotament murmura
 als peus d'aquella Reina una oració ferventa.

Oh, Verge de la Roca! Oh, mare protectora
 del poble de Montroig, que us adora fidel!
 Que vostra llum angèlica sigui 'ns guia tota hora,
 «Oh, vós que a la muntanya sortiu com un estell!»

Aprés eixim a fora; guaitem al mirador,
 on trobarà l'esguard el gentil panorama,
 que dóna en eix refugi soliu i encisador,
 per tot el nostre Camp, ben merescuda fama.

Serpejant pel camí salvatge i sinuós,
 veurem que els pinetells es redrecen altívols,
 com a Déu implorant, amb gest sempre amorós,
 les pluges que nodreixen llurs brancatges ombrívols.

Ja quasi al mateix cim, coronant la muntanya,
 misteriosos xiprers romanen silenciosos,
 en tant no bufa el vent, que xiscla amb veu estranya,
 arrencant de l'arbrada murmulls esgarrifosos.

Als nostres peus, l'abim de fondes barrancades
 s'obre, esfereïdor. I, en l'ample firmament,
 el càntic malestruc del corb d'ales pesades,
 retruny com himne llòbreg al pas del seu vol lent.

Per entre herbatges tendres, ufanosos de vida,
 que creixen per les comes, pasturen els remats
 mentre els pastors vigilen, mostrant llur testa ardida
 sota l'ombra benigna d'uns núvols esblaimats.

De tant en tant, parelles d'enamorats novells
murmuren, silenciosos, llurs promeses d'amor,
en tant, poc a poquet, com els hi plau a n'ells,
s'apropen a la Verge per oferir-li el cor.

I s'ouen lleus arpegis de la brisa subtil
que de la platja pugen, on niuen les gavines,
i músiques d'ocells que, com un clam viril,
l'immens espai saturen de cadències divines.

Brodant la flonja alfombra de les herbes humides,
les flors s'obren rientes amb jaspiats colors,
embriagant-se l'aire de flaires exquisides,
de remoreig d'abelles, d'aurífiques clarors.

Vers la part de llevant, Tarragona s'ovira
com una llambregada d'or vell vora del mar,
vora del mar blavenc que eternalment sospira,
enyorant les grandeses d'eix poble secular.

En un marc d'esmeragda, el joiell exquisit
de la ciutat de Reus, atrau amb força els ulls,
i el seu alt campanar, que apar gegantesc dit,
sorgeix entre fumeres com nau entre els esculls.

Una clapa de neu que surt sobre la molsa
és l'hermós Montbrió. I cap al nord mirant,

se veu d'Escornalbou la silueta dolça,
que sembla de les costes un fidel vigilant.

Limitant l'horitzó pel costat de ponent,
victoriosa s'aixeca la Mola vers les bromes;
i enllà d'ella rumbegen, perdent-se vagament,
del Coll de Balaguer les enesprades comes.

Grans onades de ceps de pàmpols riallers
clapegen de verdors la terra çà i enllà,
ressaltant damunt d'ells l'ombra dels garrofers
com núvols que volguessin el brillant cel tapà.

Ran dels marges ullegen les plantes rialleres,
festonejant la vora dels costaruts camins,
que sombregen les rames de grises oliveres
d'alzines centenàries i reïnoses pins.

Per fi, sadolla l'ànima de goig i d'alegria,
davallem de l'ermita pel magnífic camí,
revivint emocions que nostra fantasia,
un bell matí d'abril, el cor ha fet gaudí.

Al cim d'enlairat cingle, que és roja flamarada,
igual que un blanc colom que, retut, para el vol,
tenint per dossè el cel, per llit la serralada,
la venerada ermita floreix com raig de sol.

RICARD BALLESTER

